

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' נשא ט' סיון תשפ"א

החברותא בטאנן פנימי לחברים גליון מס' 657

פנינים יקרים

נשא את ראש בני גרשון גם הם וכו' (ד, כב) אחת הסיבות לחולי הגאווה היא יחוס המשפחה בכואו ממשפחת רם חכמי קדם ירום לבבו מאדוניו ויאמר מי ישוה לי, רפואתו ליתן לבו כי המתים כבר מתו ואם קנו כתר שם טוב במעשיהם הטובים קנו שלמות, אבל בלאו הכי אין כל מאומה בידם. (בינה לעתים)

נשא את ראש בני גרשון גם הם (ד, כב) הלשון בני גרשון גם הם מלמדנו על הערך המיוחד שיש לבני גרשון, דהנה היה ראוי למנות תחילה את גרשון כי הוא הבכור מבני לוי, וזה שמנה את קהת תחילה הוא מפני קדושת עבודתו אשר בכתף ישאו הארון המנורה והמזבחות, לפיכך נאמר גם הם לתת חשיבות גרשון גם הם. (פענח רוא)

זאת עבודת משפחת הגרשני לעבד ולמשא (ד, כד) אצל בני קהת לא נאמר ולמשא, יען בני קהת נשאו את הארון וידוע אשר הארון נושא את נושאו (סוטה לה) משא"כ בני גרשון ובני מררי שלא נשאו את קודש הקדשים, לכך כתוב ולמשא, מכאן הכוונה במשא הקודש ככל שהוא יותר מקודש הוא יותר נישא וד"ל. (שער בת רבים)

זאת עבודת משפחות הגרשוני לעבוד ולמשא (ד, כד) היינו על דרך שאמר האדמו"ר הזקן מוואקא זצ"ל עה"כ וירא מנוחה כי טוב היינו תוה"ק שהוא טוב בעצם ואת הארץ היינו הארציות והגשמיות כי נעמה רק נעים ולא טוב בעצם, לכן ויט שכמו לסבול עול התורה אף אם אינו מרגיש טעם מאור התוה"ק מ"מ הוא יסבול ויקיים וילמד תוה"ק עפ"י מארז"ל (ע"ז, יט) לעולם ליגרם איניש אע"ג דמשכח ואע"פ דלא ידע מה קאמר שנאמר גרסה נפשי וכו' כי הלומד ומבין ומכיר פלפול וסברת התורה ומתענג לא יקרא הלמוד עבודה ויגיעה ועמל משא"כ הלומד מתוך טירוף הדעת אף שאינו מבין טעמה זה נקרא יגיעה ועבודה. (ישמח ישראל)

וכל אשר יעשה להם ועבדו (ד, כו) כל מה שעושה השי"ת עם האדם יכול הוא לעבדו בזה, וכן אמרו על היהודי הקדוש זצ"ל שמן השמים נתנו לו קשיים שהיתה מצערתו עד מאד אבל הוא עשה מזה עבודת השי"ת והתעלה.

בני מררי... ביד איתמר (ד, לג) ... המליצה בזה בני מררי די פארביטערטע קינדער (הבנים שהם במרירות) ומשמרתם ביד איתמר כלומר שהם מתיישרים (מתעודדים) בכח לימוד הגמרא (איתמר בש"ס פירושו למדנו בגמרא) ושאב ממנה התחזקות ושמחה.

וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש וכו' (ד, א) איתא בשפת אמת על המדרש הגו סיגים מכסף ויצא לצורף כלי להראות איך יכולים בעוה"ז להפשיט עצמו מהטומאה ולברר המעשים וכו' אף כשחטאו חזרו למומם עכ"ז בנקל להם לחזור ולתקן עצמו וכו', ואיתא בספרים הרמו על ג' העבירות החמורות צרוע ע"ז זב ג"ע טמא לנפש ש"ד ואביזרייהו שלהם וכו', וכן תמיד כשנתעורר האדם בפרט בשבת שגדחו הקליפות כולוהו ערקין ואתעברו מנה יכולין להטהר ולראות שיהיה מחניך קדוש. (מתוך בית ישראל)

וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש (ה, ב) שלש המחנות מרמזים על תוכחת מוסר לאדם על פי מה דאיתא בזה"ק (אחרי עה) עה"פ והיה מחניך קדוש (דברים כג) דקאי על רמ"ח איברים של האדם בנין גופו שיהיו קדושים. וכן הרמז במצות שילוח טמאים דיש שלשה מחנות המחנה האחת הראש של האדם שבו המת שהוא המחשבה, אח"כ מחנה שניה הלב שהוא שני למח להיותו לב טהור והשלילי הבטן וכליו שהוא מקום המאכל גם מצד העובדא שהוא חומרי מ"מ ישלח משם טומאה חמורה... דהיינו שיתקדש במאכליו כל מה שאפשר וישלח הטומאה החמורה ממנו. (השלה"ק)

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

שיחת פרא"ש זיע"א אונזאי חג השבועות תשל"ז האבא ליפאס ע"י א.א.

א

מהו הענין שהרבש"ע ברא את התורה אלפיים שנה קודם בריאת העולם, לשם מה הוא ברא אז את התורה כשלא היה מי שיקיים אותה, הרי כל התורה היא קיום התורה. ולמרות שאצל הרבש"ע אלף שנים לאפס נחשבו, כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור ואשמורה בלילה, מכל מקום ברור שלא לחינם הוא הקדים וברא את התורה אלפיים שנה קודם, בודאי היתה בזה מטרה וכוונה עליונה.

והענין הוא, שבאותם אלפיים שנה לא היה כל מציאות זולת הרבש"ע, ואף התורה לא היתה דבר בפני עצמו, וכאשר הרבש"ע השתעשע בה לא היה עוסק בדבר נפרד, שהרי "קוב"ה ואורייתא וישראל חד אינון". כל זה כדי להורות לנו וללמד אותנו איך אנו נלמד את התורה אחרי מתן תורה, אחרי שהוא יוריד את התורה לעולם הזה שהוא עולם העשיה איך נקבל את התורה ובאיזה אופן נלמד בה. והורה לנו בזה שעלינו ללמוד תורה בדיוק כמו באותם אלפיים שנה שקודם בריאת העולם, וכמו שבאותם אלפיים שנה לא היה מציאות של מישהו שעוסק בתורה, שהרי הבריאה עדיין לא נבראה אז ולא היה מי שילמד בתורה ע"מ לקיימה ולדעת את חכמתה, כך צריך להיות עסק התורה שלנו ג"כ באותו אופן. וכמו שבאותם שנים לא היתה התורה מציאות לעצמה, והיתה בטילה

ומאוחדת בשרשה ויוצרה, כך אנו נלמד את התורה בלי גדלות ומבלי לדעת מהמציאות שלנו. ובזה יהיה קיום התורה, כי אז אנו נבטל עצמנו לתורה כמו שהתורה היתה בטלה לקוב"ה באותם אלפיים שנה, והתורה שלנו תהיה "אמון" אצלו כמו שהיתה באותם אלפיים שנה.

וכמו שבימים ההם הביטול של התורה היה מוחלט, היות שעדיין לא היה האנוש קיים וממילא לא היתה בחירה ולא היה מי שיתגדל עם התורה, בכזה ביטול אנו צריכים לעסוק בתורה, לעמול ולהעמיק בה, באופן שבכל העבודה הזו אין שום דבר משלנו, הכל הוא מצד הרחמים שהרבש"ע מזכה את האדם. וכמו ש"אתה חונן לאדם דעת" והוא חנן את האדם בשכל ללמוד תורה, כך הוא נתן לו את הדוגמא איך ללמוד - שלא נתגדל בלימוד התורה, כמו באלפיים שנה שלא היה מי שיתגדל.

רק שקודם שנברא העולם עוד לא היתה הבחירה, ובזה שהקב"ה ברא את התורה אלפיים שנה קודם הוא עורר אותנו ורמז לנו איזה סוג של תורה הוא רוצה מאתנו באמצעות הבחירה - שלא נבחר במציאות שלנו כי אם במציאות שלו. וכמו שבאותם אלפיים שנה הוא לבדו למד בתורה, כך הוא רוצה שיהיה גם אחרי שנברא העולם והתורה ניתנה לבעלי בחירה בעולם העשיה - שנבחר לחיות במציאות שלו ולא

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

במציאות שלנו, ולא נכנס לעצמנו את לימוד התורה ויגיעת התורה שהוא פועל באמצעותנו, רק שנעסוק בה באותו ביטול שהתורה היתה באותם אלפיים שנה. זוהי התכלית שלשמה ברא הקב"ה את העולם, שיעבדו אותו בביטול גמור כמו שהתורה היתה אלפיים שנה קודם בריאת העולם.

ב

מעתה יש לשאול, אם אכן התורה שלנו היא באותה בחינה כמו שהיתה באותם אלפיים שנה, ואנו שעשועים אצל הקב"ה כמו שהתורה היתה אז - "ואהי אצלו אמון ואהי שעשועים בכל יום", כפי שהוא מצפה מאיתנו שהתורה תהיה אצלנו כמו ילד שעשועים - "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים", אם כן למה אנו שקועים בגלות הארוכה הזאת שנים כה רבות? אין זה אלא אות וסימן שיש פגם בתורה שלנו, שהתורה שלנו אינה אמון ושעשוע אצל הרבש"ע כמו באותם אלפיים שנה, לכן אנו סובלים את הגלות המרה הזו, והולכים בדרך הארוכה הזו ללא תכלית וסוף.

ועל הכל יש לשאול, למה בכלל אנו חיים בעולם? ולמה היסורים הללו שאנו סובלים כל הימים? מה פשר כל החורבנות שבאים עלינו? ומפני מה כל הסכנות שאנו חיים בהם? כמו עכשיו שהממשלה קרועה, כבימי קדם שנקרעה הממלכה ליהודה וישראל. ובעצם זהו השורש לכל היסורים

והגלות המרה, היות שאנו קרועים כל אחד עם עצמו, וכל אחד מסתובב עם מרירות ושברון לב. ולמרות שהרבש"ע נתן לאדם את המרירות השברון כדי שדרכם יגיע אל התכלית שלו, כולם נשארים כל היום וכל רגע מהחיים באותה מרירות ולא מגיעים ממנה לשום תכלית. כל אחד מתהלך עם מחשבות ודמיונות, "רבות מחשבות בלב איש", אבל לכל המחשבות הללו אין קיום, כיון שעצת ה' היא תקום, ולאדם אין התקשרות לבורא העולמים.

הרי המחשבות הללו נשלחו אל האדם מעם ה' כדי שמהרבות מחשבות ילמד את היסוד שלו, אולם תחת זאת תמיד כשהוא מסיים את המחשבות הוא נשאר באותו מקום: או שהוא נכנס לעצבות ונשבר לגמרי, או שהמחשבות נושאות אותו לגבהים והוא נשאר ריק, הוא נשאר לחיות ביסוד של אני ואפסי. והכל בגלל שמהמחשבות הללו הוא לא בא להתקשרות לבורא העולמים. היה עליו להתבונן מי נותן לו את המחשבות הללו, הרי יש להם מְהִיָּה, יש להם אדון שיצר אותם ושלח אותם למוחו, וכי הוא עצמו ברא את המחשבות? ואז בעקבות המחשבות היה מגיע לחיות ביסוד שלו, ומגיע להכיר את המציאות של עצמו, ושומע מה רוצים ממנו, והיה חי באופן ש"מבשרי אחזה אלוקה".

המשך פנינים יקרים

וידבר ה' אל משה לאמר דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעול מעל בה' ואשמה הנפש ההיא והתודו את חטאתם אשר עשו וכו' (ה, ו) והנראה לרמז בפרשה זו כי הנה הדרך האמת לצדיקים המתהלכים לפני ה' שאם חלילה נכשל בחטא אף גם בשוגג ואפילו על קל שבקלות אזי מיד יעשה תשובה על זה בלב נשבר ונדכה כי בהכשל אדם בחטא שוגג ולא עשה תשובה עי"ז בא חלילה לעבור במזיד כמאמרם ז"ל (אבות ד) עבירה גוררת עבירה וד"ל.
(מאור ושמש)

כי יפליא וכו' (ו, ב) ע"י דיבורו של האדם יכול למשוך הקדושה עליו, להיות נקרא קדוש. אחר קבלת התורה ואתם תהיו לי וכו' וגוי קדוש יכול האדם (אף שנפלו ממדרגתם) להמשיך עליהם קדושה ע"י דיבור, וזאת עיקר עבודת האדם בעוה"ז, וכתוב כי יפליא כעין דאיתא ומפליא לעשות שקושר הגשמות ברוחניות וכו'.
(בית ישראל)

כה תברכו את בני ישראל אמור להם וכו' (ז, כג) כבר העירו בזה מפרשי התורה למה לא כתיב דבר להם, נראה לי כי הפסוק ירמז שמי שבא לברך את ישראל צריך שיהיה בו מדה זו שיהיה אוהב אותם אהבה עזה כנפשו וכלבבו ואפילו בפחות שבפחותים מישראל יאהב כנפשו וכו' וזה נרמז בתיבת אמור להם מלשון את ה' האמרת וכו'.

כה תברכו וכו' (ז, כג) הטעם שקוראים פרשת נשא אחר שבועות כמו שאמרו חז"ל (מגילה לא) שקורין התוכחה קודם שבועות משום תכלה שנה וקללותיה מאותו הטעם קוראים פרשת נשא אחר שבועות שיש בה ברכת כהנים משום תחל שנה וברכותיה, וכן מצאנו בשמיני עצרת שקוראים בפר' זאת הברכה משום תחל שנה וברכותיה.
(הגה"ק מקוויגלוב זצ"ל)

שבת נאך שבועות, העולם רגילים לקרא לשבת זו שבת נאך שבועות - שבת אחרי שבועות בהדגשה שגם בשבת שלאחרי שבועות היא עדיין שבועות כלומר שבשבת שלאחרי שבועות עדיין מושפעים מהשפעת מתן תורה.

קריאת הנשיאים (ז, א) הרמב"ם כתב בפירוש המשניות אבות (ג, א) המקבל עליו עול תורה פירוש התמדת הקריאה, ודבר זה נרמז בקריאת הנשיאים שבקריאה לא נמצא חידוש ביניהם וכפי הנגלה נראה שכולם עשו אותו דבר אבל בפנימיות בודאי לא כראי זה ראי זה.
(יגדל תורה)

ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן (ז, א) אז"ל מה כתיב למעלה מן הענין יברך ה' וישמרך וכו' משל למלך שעשה קידושין לבתו ושלטה בה עין הרע כשעמד להשיאה נתן לה קמיע. הנמשל הקב"ה נתן תורה לישראל בפומבי שנאמר וכל העם רואים את הקולות וכו' ולא היה אלא קידושין שנאמר וקדשתם היום ומחר. כיון שבאו ועשו המשכן נתן להם הקב"ה הברכות תחלה שלא תשלוט בהם עין הרע, ההסבר לזה הכלה היינו שכוללים אותה בתוך כלל ישראל ועי"כ אין שולט בה עין הרע כי בתוך עמה היא מסותרת ויושבת וזהו גמר הקידושין ביום הקמת המשכן.

ביום השלישי נשיא לבני זבולון אליאב בן חלן (ז, כ"ד) למה זכה זבולון להקריב שלישי לנשיאים לפי שחיבב את התורה והרחיב ידו לפזר ממונו ליששכר כדי שלא יצטרך שבט יששכר לפרנסה ולא יתבטל בלעסוק בתורה לפיכך זכה זבולון להיות שותף לתורה והיה חברו של יששכר.
(מד"ר נשא)

יו"ל ע"י מערכת החברותא רח' עדני 3 ירושלים 91050

☎ 02 - 5829688 פקס: 02 - 5325477

ניתן לקבל במייל: av5829688@gmail.com ת.ד. 5080 ירושלים

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל זי"ע

